

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **E. F. D.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2019, č. j. CPR-3452-3/ČJ-2019-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2019, č. j. 13 A 22/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 6.353 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 12. 2018, č. j. KRPA-479335-18/ČJ-2018-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena

dobu k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím na základě odvolání žalobce uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnila tak, že část ve výroku ve znění „... podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ se mění a nově zní „... podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ a dále tak, že část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dva) roky.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.“ Ve zbylé části žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla důvody, pro které změnila výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce. K žalobcem předložené písemnosti (kopii potvrzení, které má potvrzovat prodloužení pobytu žalobce), žalovaná uvedla, že nesplňuje požadavek § 16 správního řádu a proto nemohla posoudit jeho obsah. I pokud by žalobci bylo jeho italské povolení k pobytu prodlouženo, nic by to nezměnilo na závěru o zjištěné neoprávněnosti jeho pobytu na území České republiky v období od 19. 9. 2018 do 20. 12. 2018, protože přicestoval na základě italského pobytového oprávnění č. X, jehož platnost skončila dne 27. 9. 2018.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že postup žalované porušuje § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť krátí žalobce na možnosti podání odvolání. Žalovaná totiž provedla poměrně zásadní změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a to nejen v oblasti právní kvalifikace, ale i v oblasti skutkových zjištění. Správní orgán prvního stupně vymezil dobu neoprávněného pobytu žalobce na dobu od 1. 11. 2018 do 20. 12. 2018, zatímco žalovaný ji vymezil na dobu od 19. 9. 2018 do 20. 12. 2018. Ohledně tvrzení žalobce, že podal žádost o prodloužení pobytu, což doložil potvrzením vyhotoveným v italském jazyce, měl žalovaný uvést, zda se jedná o standardizované potvrzení o oprávněnosti pobytu či nikoliv.

[5] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v první řadě konstatoval, že žalobce disponoval povolením k pobytu na území Italské republiky. Bylo proto povinností správních orgánů, aby zjistily, zda žalobcovo povolení k pobytu na území Itálie trvá, nebo nikoli, neboť to má vliv na posouzení otázky, zda žalobcův pobyt na území České republiky byl oprávněný nebo ne, potažmo o jak dlouhý neoprávněný pobyt se jednalo. Správní orgány tedy měly učinit dotaz na příslušné italské orgány, zda žalobce je (resp. od kdy a do kdy byl) držitelem dokladu o povolení k pobytu v Itálii. Jestliže tak neučinily, měly se pokusit alespoň opatřit úředně ověřený překlad žalobcem předložené listiny z italského do českého jazyka. Pokud by tvrzení žalobce, že jím předložená listina představuje potvrzení o podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění odpovídalo skutečnosti, pak bude na žalovaném, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda podání této žádosti mělo za následek další legální pobyt na území Italské republiky, popř. zda žalobcem předložená listina byla

pokračování

dokladem o povolení k pobytu na území Itálie; pokud ano, pak by žalobce i po 27. 9. 2018 pobýval na území České republiky oprávněně.

[6] K nápisu na italském dokladu předloženém žalobcem, který má podle správních orgánů znamenat, že doklad neopravňuje osobu k vycestování mimo území Itálie, městský soud uvedl, že není rozhodné, co přesně znamená tento nápis, nýbrž pouze to, že žalobce byl přinejmenším do 27. 9. 2018 držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie. Tato skutečnost má podle § 18 písm. d) bodu 5 zákona o pobytu cizinců automaticky za následek, že nejméně do 27. 9. 2018 byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky (za předpokladu, že se v té době na jejím území nacházel méně než 3 měsíce, čemuž obsah správního spisu nasvědčuje). Neobstojí proto závěr žalované, že žalobce se na území České republiky nacházel neoprávněně již ode dne 19. 9. 2018. Jako bezpředmětnou městský soud vyhodnotil žalobcovu námitku o nezařazení vzorů dokladů jiných států, jimiž má disponovat Národní centrum pro kontrolu dokladů, do správního spisu.

[7] Městský soud žalované uložil, aby zjistila, zda a kdy přesně byl žalobce oprávněn pobývat na území Italské republiky a aby posoudila, zda a kdy přesně byl žalobcův pobyt na území České republiky neoprávněný, tj. do kdy přesně trvalo žalobcovo oprávnění k pobytu na území České republiky podle § 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců. Postup žalované, jímž zásadně změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepředstavuje sám o sobě porušení práv žalobce ani jeho zkrácení na možnosti podat odvolání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalce

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž vyjádřila přesvědčení, že o neoprávněném charakteru pobytu cizince na území České republiky před zahájením řízení o správním vyhoštění neexistují důvodné pochybnosti, neboť žalobce nedisponoval žádným vízem ani jiným pobytovým oprávněním. Žalobce sice v řízení předložil italské pobytové oprávnění č. X, jeho platnost však skončila již dne 27. 9. 2018. Žádné řízení o prodloužení zmíněného pobytového oprávnění, jímž žalobce argumentoval, ho k pobytu na území České republiky opravňovat nemohlo, neboť na základě pravidel upravujících volný pohyb osob v rámci schengenského prostoru nelze uváděnou žádost ani řízení o ní za povolení k pobytu považovat. Tento závěr vyplývá z čl. 2 odst. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících příhraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex, dále též „SHK“). Žádost žalobce ani kopie potvrzení italské migrační autority, kterým má být deklarováno prodloužení pobytu žalobce, nelze považovat za dokumenty, které by bylo možno podřadit pod některý z dokladů uvedených ve výše uvedeném ustanovení Schengenského hraničního kodexu. Žalobcem předložené „zvláštní potvrzení italské pošty“ o podání žádosti o obnovení povolení k pobytu Itálie skutečně jako formu povolení k pobytu zveřejnila, jednalo se však pouze o období do 31. 1. 2009.

[9] Nic z toho, čím žalobce disponoval a co v průběhu správního řízení předložil, proto nemůže změnit náhled na neoprávněný charakter jeho pobytu na území České republiky. Městským soudem byla zcela nedůvodně deklarována nutnost doplnění řízení o další

důkazy. Městskému soudu podle žalované schází povědomí o možnosti akceptovat pouze taková povolení k pobytu, která byla jednotlivými členskými státy EU řádně zveřejněna. Jde o systém zabezpečení ochrany společného schengenského prostoru před zneužíváním práva volného pohybu osob, zboží a služeb. Nelze proto po správních orgánech požadovat, aby nad rámec informací dohledatelných v Úředním věstníku Evropské unie bylo ověřováno, zda nějaké písemnosti nesplňující předpoklad definovaný článkem 39 SHK mohou cizince opravňovat k pobytu na území Itálie, zvláště pak, když tuto případnou formu oprávnění k pobytu na území Itálie nelze považovat za povolení k pobytu ve smyslu čl. 2 odst. 16 SHK.

[10] Jakékoli dotazování italských orgánů je proto zcela nadbytečné, neboť nemůže změnit rozsah akceptovatelných povolení k pobytu, který byl Itálií zveřejněn na období, které je v projednávaném případě posuzováno. Stěžovatelka dále poukázala na databázi „Datex“ a přiložila náhled z tohoto systému, obsahující vyobrazení informace o potvrzení předloženém žalobcem ve správním řízení.

[11] Ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky stěžovatelka připustila, že pobyt žalobce na území České republiky nemůže být považován za neoprávněný již od data jeho vstupu na území České republiky, ale až po skončení platnosti jeho italského pobytového oprávnění (tedy nikoli od 19. 9. 2018, ale od 28. 9. 2018 do 20. 12. 2018). Rozdíl ve vymezení doby neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky čítající 9 dnů při celkové době neoprávněného pobytu v délce 84 dnů je zcela zanedbatelný a pro posouzení věci jako takové bezvýznamný, neboť pro svůj charakter nemůže mít vliv na přiměřenost rozhodnutí ani na přísnost přijímaného opatření. Na základě výše uvedeného má stěžovatelka za to, že nelze konstatovat nezákonnost jejího rozhodnutí, neboť veškeré skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí ve věci samé byly řádně zjištěny a správním spisem doloženy. Městský soud podle žalované bez řádného posouzení věci a naprosto neopodstatněně rozhodnutí žalované zrušil a požadoval po ní další dokazování, přestože jakákoli zjištění v uvedeném ohledu nemohou mít na způsob posouzení věci samé vliv. Současně je podle stěžovatelky rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, neboť způsob a rozsah odůvodnění, pro které bylo rozhodnutí žalované zrušeno, je nesrozumitelný nejen ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců, ale zejména k nutnosti respektovat právní úpravu a přijaté zásady pro realizaci volného pohybu osob, zboží a služeb v rámci EU.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je-li řízení vedeno podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a cizinec argumentuje legálností svého pobytu v jiném členském státě Evropské unie, tak je vždy zapotřebí takového tvrzení konfrontovat s vyjádřením partnerské migrační autority potvrzující či zpochybňující takového tvrzení, neboť jakýkoliv jiný postup vede k porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. K argumentaci stěžovatelky, že žalobcem předložené důkazy nekorespondují se standardizovanými vzory, žalobce uvedl, že tento závěr by mohl být přípustný ve věci pobytové karty, nikoli však listinného důkazu, jehož obsah s ohledem na absentující překlad znám není. Závěrem žalobce upozornil na skutečnost, že podáním ze dne 15. 4. 2019 doplnil do soudního spisu kopii nově vydané pobytové karty Itálie, která uvádí, že je platná od 18. 9. 2018 do 5. 3. 2020, což navazuje na jeho tvrzení a svědčí o tom, že žalobce skutečně disponoval platnou pobytovou kartou, kterou si poté prodlužoval a následně mu

pokračování

byl prodloužen pobyt s účinky *ex tunc*, což potvrzuje závěr soudu, že měl být žalobcův pobytový status v Itálii ověřen dotazem na tamní migrační autoritu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatelka spatřovala ve způsobu, jakým městský soud interpretoval právní úpravu a pojetí zákona o pobytu cizinců.

[16] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Kasační stížností napadený rozsudek je řádně a srozumitelně zdůvodněný, městský soud poukázal na relevantní skutková zjištění, z nichž posléze při posouzení věci a vypořádání námitek žalobce vycházel. Městský soud se vyjádřil ke všem žalobním námitkám. Nesouhlas stěžovatelky s právními závěry městského soudu a způsobem, jakým ve věci rozhodl, nepředstavuje vadu nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku. To, že závěry městského soudu nejsou nepřezkoumatelné, je ostatně patrné také z toho, že stěžovatelka se závěry městského soudu věcně polemizuje.

[17] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce byl zajištěn dne 20. 12. 2018. Následujícího dne byl žalobce ze zajištění propuštěn a bylo zahájeno řízení ve věci jeho správního vyhoštění, vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a výjezdní příkaz. Do protokolu o výslechu žalobce dne 21. 12. 2018 mimo jiné uvedl, že přicestoval na nigerijský pas a má ještě italské povolení k pobytu, které má platnost do 5. 3. 2019. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce mimo jiné namítal, že provedené řízení je unáhlené, neboť v něm absentuje jakákoliv snaha o dotázání se Italské republiky ohledně jeho aktuálního pobytového režimu. Žalobce přiložil kopii potvrzení ze dne 18. 9. 2018, o kterém uvedl, že potvrzuje prodloužení jeho pobytu, kopii italského pobytového oprávnění č. X a dokument v italském jazyce datovaný 18. 9. 2018, v jehož nadpise je uvedeno "*OFFICIO IMMIGRAZIONE Ricevuta di recapito per invio convocazione.*" Následně bylo vydáno rozhodnutí žalované.

[18] Žalované lze přisvědčit potud, že žalobce ve správním řízení předložil italské pobytové oprávnění č. X, jehož platnost však skončila již dne 27. 9. 2018. K argumentaci žalované, v níž ve vztahu k žalobcem předloženému dokumentu (potvrzení) poukazuje na SHK s tím, že se jedná o zvláštní potvrzení italské pošty, které bylo používáno pouze v období od 1. 8. 2008 do 31. 1. 2009, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že tyto úvahy se měly nacházet již v rozhodnutí stěžovatelky, nikoli až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, judikoval, že „nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění“.

[19] Stěžovatelka se žalobcem předloženými listinami nezabývala s odůvodněním, že byly předloženy pouze v cizojazyčném znění, a nemůže proto posoudit jejich obsah, neboť nesplňují požadavek § 16 správního řádu. K žalobcem předloženému italskému pobyтовému oprávnění stěžovatelka uvedla, že jeho platnost skončila dne 27. 9. 2018 a další pobytové oprávnění nemohlo nabýt platnosti dříve než fyzickým převzetím dokladu.

[20] Ve vztahu k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud v první řadě ztotožňuje se závěrem městského soudu, že z § 16 odst. 2 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení mají předkládat cizojazyčné listiny správním orgánům v originálním znění a v úředně ověřeném překladu do jazyka českého. Současně však podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že pokud účastník řízení předloží listinu pouze v originálním znění, neznamená to, že správní orgán tyto listiny může zcela pominout. Podle Nejvyššího správního soudu je v takovém případě na místě účastníka řízení podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k odstranění tohoto nedostatku, tj. předložení úředního překladu. Pokud by účastník řízení na tuto výzvu nereagoval, pak bude na místě, aby správní orgán pořídil překlad sám, přičemž náklady s tím souvisejících může uložit k úhradě účastníku řízení podle § 79 odst. 6 správního řádu. Dále je třeba uvést, že pokud se žalovaná s listinami předloženými žalobcem nezabývala (výše zmíněným dokumentem ze dne 18. 9. 2018 a potvrzením italského orgánu kompetentního pro imigrační věci), porušila tím také svou povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou skutkové pochybnosti, zakotvenou v § 3 správního řádu.

[22] V posuzované věci stále nebyl vyjasněn obsah listiny ze dne 18. 9. 2018, kterou žalobce přiložil spolu s potvrzením a kopií svého dokladu o pobytu na území Itálie. Obsah této listiny přitom může mít pro posouzení věci zásadní význam, neboť její datum se shoduje s datem italského pobytového oprávnění s dnem vydání dne 18. 9. 2018 a platností do 5. 3. 2020, č. X, jehož kopii žalobce přiložil k žalobě. Platnost tohoto potvrzení navíc pokrývá také dobu (od 28. 9. 2018 do 20. 12. 2018), kterou stěžovatelka považuje za dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky s odůvodněním, že žalobci vypršela platnost jeho italského pobytového oprávnění č. X.

pokračování

[23] Žalobce přitom již dne 21. 12. 2018 do protokolu o výsledku poukázal na existenci platného italského povolení k pobytu (žalobce uvedl platnost do 5. 3. 2019, na kopii přiložené k žalobě je uvedená platnost do 5. 3. 2020) a dále v odvolání namítal, že byl oprávněn k pobytu na území České republiky. Správní orgány pochybily, když se s těmito tvrzeními žalobce nevypořádaly a neověřily jejich pravdivost.

[24] Argumentace stěžovatelky, v níž s poukazem na SHK zdůvodnila, že potvrzení předložené žalobcem nepředstavuje doklad o jeho povoleném pobytu na území Itálie, tudíž nic nemění na tom, že při skutkovém stavu, tak jak byl doposud zjištěn, městský soud posoudil věc správně, když žalované uložil provést další dokazování. Stěžovatelka při vypořádání se s listinami předloženým žalobcem pochybila ve správním řízení výše uvedeným způsobem a další její pochybení spočívá v tom, že se s potvrzením předloženým žalobcem vypořádala až v kasační stížnosti namísto toho, aby tak učinila v odůvodnění svého rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud tak má na základě výše uvedeného na rozdíl od stěžovatelky za to, že v posuzované věci nelze za nyní zjištěného skutkového stavu konstatovat, že o neoprávněném charakteru pobytu žalobce na území České republiky před zahájením řízení o správním vyhoštění neexistují důvodné pochybnosti. Stejně tak nelze přisvědčit závěru stěžovatelky, že dotazování italských orgánů je zcela nadbytečné. Toto dokazování sice vskutku nemůže změnit rozsah akceptovatelných povolení k pobytu dle SHK, který byl Itálií zveřejněn na období, které je v projednávaném případě posuzováno, avšak vyplyne z něj, zda žalobce ve výše uvedeném období, o kterém stěžovatelka dospěla k závěru, že nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, italské pobytové oprávnění ve skutečnosti měl či nikoli, což je skutečnost mající zásadní vliv na rozhodnutí ve věci, neboť v takovém případě nebude možné konstatovat, že žalobce pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění.

[26] S ohledem na výše uvedené se již Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou stěžovatelky ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, neboť v dalším řízení může dojít ohledně délky tohoto pobytu k zásadní změně. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s městským soudem uzavírá, že na stěžovatelce bude, aby v dalším řízení dotázáním u příslušných italských orgánů zjistila, zda a jakým italským pobytovým oprávněním žalobce v rozhodném období disponoval. Neobstojí proto závěr stěžovatelky, že veškeré skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí ve věci samé byly řádně zjištěny a správním spisem doloženy, a nelze ani přisvědčit její námitce, že městským soudem byla zcela nedůvodně deklarována nutnost doplnění řízení o další důkazy.

[27] Nebylo již třeba rozhodovat o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je totiž posuzování této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí ve věci samé.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za dva úkony právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 31. 7. 2019), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] ve výši 3.100 Kč a 1.550 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši dvakrát 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 21% na 6.353 Kč. Celkově tedy je stěžovatelka povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 6.353 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu